

ПОРОШЕНКО ЗДОБУВАЄ АВТОКЕФАЛІЮ ДЛЯ УКРАЇНИ

ТОМОС ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ - ЦЕ ЯК АКТ ПРОГОЛОШЕННЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Звершилося 3 27 по 29 листопада у Константинополі пройшов Синод Вселенського Патріархату, на якому українське питання було вирішено. По-перше, затверджено текст Томосу про автокефалію православної церкви. По-друге, підготовлено проект Статуту цієї церкви, частиною якого має й стати Томос.

Незабаром Патріарх Варфоломій визначить дату проведення об'єднаного Собору в Україні, на якому буде затверджено Статут і обрано представителя. Він і вирушить на береги Босфору за Томосом. Зі співа представників Константинополя більше зібрань Синоду з приводу українського питання не потрібно. Мрію українців про власну, усім світом визнану церкву, втілено в життя.

Далі справа за українською православною громадою. Потрібно об'єднатись і провести Собор. Дві конфесії, а саме УПЦ КП та УАПЦ готові до об'єднання. А ось УПЦ МП поки ні. Більшість єпископів на власному (сепаратному) Соборі вирішили не входити у нову церкву. Більшість, але не всі. Ряд єпископів з УПЦ МП неодмінно будуть присутні на об'єднаному Соборі.

Але церква це не лише

єпископи, митрополити та патріархи. Базовою одиницею церкви є приход (парафія), яка складається з батюшки та прихожан. І хай вони не стоять осторонь історичних процесів повернення автокефалії українській церкві. Люди мають висловлювати свою позицію і підштовхувати священників до об'єднання. Бо долоки буде у одного українського народу кілька православних конфесій?

Тож після створення Помісної церкви і отримання Томосу УПЦ МП залишиться поза межами нових церковних реалій і можна припустити, що й поза межами канонічності. Ця конфесія очевидно має припинити існування, а те, що залишиться на її місці буде зареєстровано як філія РПЦ в Україні. Це буде чесно: є українське православ'я і є російське. Усе повинно вирішуватись виключно у правовому полі. Жодних насильницьких дій влада обіцяє не допустити. Якщо десь хтось застосовуватиме силу, то знаймо – це провокація.

Не розумію як свідомі українські парафіяни приходитимуть по тайнства до РПЦ в Україні? Це в той час, коли донецький луганський батюшки цієї конфесії благословляли бойо-

виків на війну з ними ж, з українцями. А кримські батюшки додумались благословляти ... ракети російської армії. Щоб точніше влучали по українським містам та більше вбивали українців.

А ще верховний клір московської церкви в Україні любить розкошувати. Нещодавно журналісти завітали до обійстя намісника Києво-Печерської лаври митрополита Павла. Фото шокувало багатьох. Так розкішно жити священники не мають права. Засновник Києво-Печерської лаври Феодосій Печерський сповідував дуже аскетичне життя та весь час молився. Заповів так жити й своїм послідовникам. Павло ж, судячи з фото, переймається лише збагаченням і молитись йому ніколи.

Час здобуття Томосу збігається з рядом надважливих в історії України подій. У ці дні, а точніше 1 грудня 1991 року, на референдумі 90% українців обрали політичну незалежність. А 1 грудня 2013 року, після побиття мирних студентів, виступаючих за Асоціацію з Європейським Союзом, на Майдані почалась Революція Гідності. І абсолютно без перебільшення автокефалію з Томосом можна вва-

55 Московські ФСБшники та церковники - хто в погонах, хто в рясах, хто в хрестах, хто в лампассах - намагалися зірвати надання Томосу Україні.

Але Господь був з нами!

Петро Порошенко

жати подією, яка стоїть в один ряд з зазначеними. Подією, яку можна назвати здобуттям духовної незалежності. Нарешті.

Задаймося питанням – а що такого сталося, що саме зараз Томос став можливий? Прихильність з боку Константинополя? – так. Ослаблення державності Росії і церкви, як її частини – так. Зійшлись зірки на небі? – може й так. Та все ж головною причиною є непохитна воля чинного керівництва України до боротьби за духовну незалежність і свободу для свого народу. Деякі попередні президенти теж цього прагнули, але так і не змогли наблизитись до здобуття Томосу. Президент Порошен-

ко зміг.

Він бореться за Україну на усіх напрямках. Зміцнює армію, яка увійшла у топ-10 серед європейських країн і готова до відсічі агресору зі сходу. Він очолює дипломатію, яка перемагає путінську на усіх міжнародних майданчиках. Через це не може Путін добитись скасування санкцій, які й послаблюють його країну. Порошенко негайно й рішуче відреагував воєнним станом на атаку російських човнів в Керченській протоці. Він бореться за Україну й не здається. А тому, хто бореться за правду – Бог допомагає.

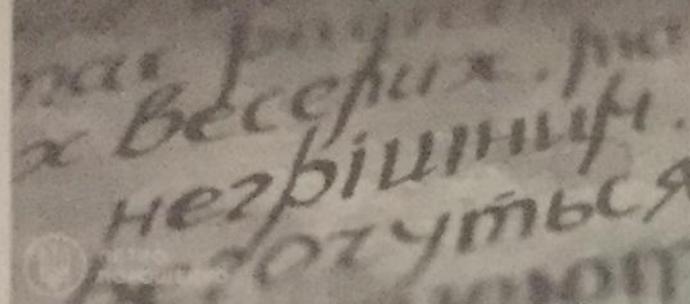
Володимир Манько,
політичний експерт

У ХМЕЛЬНИЦЬКОМУ
ЗАВСТАНОВЛЕННЯ

ПРИЗНАЧЕННЯ

УКРАЇНСЬКА МОВА

у топ-8 найбільш уживаних
у Європі

Минулого тижня випала кругла дата: 150 років товариства "Просвіта", яке було утворене у Львові 8 грудня 1968 року. За круговертю поточних подій, мабуть, ця дата пройшла б малопоміченою. Однак ювілей "Просвіти" став приводом для "програмно-звітної" львівської промови президента Петра Порошенка. Він підбив проміжні підсумки мовно-гуманітарної політики, яку впроваджує протягом п'яти років свого президентства.

СЛОВО ДО СЛОВА – ЗЛОЖИТЬСЯ МОВА

Після перемоги Революції Гідності лідери ЄС визнають, за ці чотири роки Україна наблизилася до Євросоюзу більше, ніж за попередні 23 роки. Так само є підстави визнавати, що з Порошенком при владі політика підтримки української мови здобула більше, аніж за всіх попередніх президентів. У цій галузі стався справжній злам.

Найпоказовіший напрямок — українська мова на радіо.

Після ухвалення відповідного закону, за останній рік, ситуація поліпшилася. Українською мовою лунають 54% пісень на загальнонаціональних і 48% — на регіональних радіостанціях, підраховували місяць тому аналітики руху "Простір свободи". Тобто кожна друга пісня на радіо — україномовна. Також українська є мовою ведення програм 84% часу на загальнонаціональних і 92% — на місцевих радіостанціях.

"Перевиконання радіостан-

БІЛЬШЕ ДІЛА - МЕНШЕ СЛІВ

З нагоди 150-річчя "Просвіти" президент Порошенко відзвітував про конкретні та дієві кроки із підтримки української мови

ціями мовних квот говорить про одне: їхнє запровадження повністю відповідає суспільному запиту. Українські піснярі та музиканти виявилися спроможними швидко цей попит задовольнити. А мова наша українська просто стала модною на радіо", — заявив президент Порошенко.

Так само починає даватися взнаки закон про українські квоти на ТБ. За даними експертів, за останній рік частка державної мови у прайм-тайм телеканалів зросла із 39% до 64%, російської — впала з 32% до 7%.

Телевізор досі лишається основним знаряддям впливу на свідомість українців. І тим ціннішою є радикальна українізація телемовлення. Раніше, за даними Нацради з питань телебачення і радіомовлення, українські ТБ-канали сплачували за російські серіали 300 млн. доларів на рік. Росія розглядала телепростір України як придаток, через який разом із мовою послідовно насаджувалися ідеї "руського мира". Однак після законодавчої заборони серіалів країни-агресора в українських каналах не лишилося вибору, як відмовитися від продукту РФ та перейти на виробництво вітчизняного. Чи принаймні "нейтрального".

Проривними останні роки стали для українського кіно. Якщо за Януковича, у 2011-му, в кінотеатрах України по-

казали лише один фільм вітчизняного виробництва, то 2017 року зняли 47 фільмів із фінансуванням держави, а в прокат вийшло понад 30 стрічок національного виробництва. А 2018 року широкий прокат побачить щонайменше 46 українських стрічок (створено за підтримки держбюджету — ще більше).

Президент Порошенко висловив сподівання, що найближчим часом українські кіно-виробники зможуть за підтримки держави створювати більше 120 стрічок на рік. Наразі держава знайшла кошти, щоб наступного року підтримати 69 фільмів патріотичного спрямування. Ще один цвях у домовину "руського мира" в Україні.

«Наступ» України триває і на інших напрямках. Конституційний Суд скасував антиукраїнський мовний закон Колесніченка-Ківалова, протиснутий януковичами 2012 року.

Ухвалено закон "Про освіту" з посиленою "мовною" статтею. Частка школярів, які здобувають освіту державною мовою, становить 91%, частка першокласників — 95%.

Працює заборона на введення пропагандистських книжок із Росії. Стимулюється видавництво книжок українською мовою. Частка книг, що видаються українською, зростає до 76%. Вітчизняні видавці дедалі активніше перекладають як сучасні популярні тво-

ри, так і класиків. Так в Україні формується реальний, власний книжковий ринок, який пропонує читачеві світові новинки державною мовою.

"Але загальними обсягами тиражів [української книги] я вкрай незадоволений, — констатує президент Порошенко. — За кількістю книжок на душу населення ми все ще пасемо задніх". За його словами, протягом найближчих років уряд зобов'язаний виправити цю ситуацію.

Верховна Рада ухвалила в першому читанні законопроект "Про забезпечення функціонування української мови як державної". "Він дійсно потрібен, хоча скажу чесно, я не був прихильником того, щоби його розгляд відбувався в переддень виборчої кампанії, — каже Петро Порошенко. — Не хочу, щоб хтось спекулював на цій темі. Стратегічний для України закон має бути позбавлений будь-якої кон'юнктури. Він має бути на віки!".

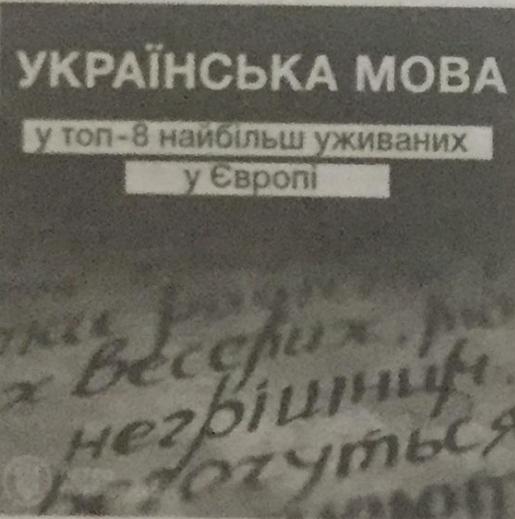
При цьому, констатують експерти, кроки влади в "мовній царині" не просто результативні, а впроваджуються з належною повагою до носіїв інших мов. Українську не нав'язують у приватному спілкуванні, але її престиж — зростає. Саме така українізація нам потрібна: акуратна, але дієва.

Тарас Данилюк,
політичний консультант

"Русский мир" відступає у своє Підмосков'я

Чим Порошенко підтримав українську мову за п'ять років свого першого президентства

Понад 20 років своєї повільної незалежності Україна не просто була частиною російського інформаційного і гуманітарного простору. Ба більше, наша держава фактично оплачувала зйомки антукрїнських фільмів та серіалів і видання антиукраїнських книжок. Паралельно українські громадяни власним коштом оплачували російську агресію, підживлювали небезпечний міф про "одні народи".

і поступово розпочати і нарощувати виробництво власного кінопродукту. Почалася здорова конкуренція та експерименти з новими жанрами на телебаченні, чого практично не було протягом усієї незалежності. За даними компанії "MRM", частка українських серіалів значно зросла: із 7% у 2014 році до майже 39% у 2016-ому.

Справжній прорив відбувся і в українському кіновиробництві. Так у 2016 році 35 фільмів отримали фінансування з держбюджету. А у 2017-му за гроші з держскарбниці завершили зйомки 47 фільмів, в кінотеатрах на перегляд стрічок українського виробництва були продані 1,5 мільйона квитків. Щоб зрозуміти ці цифри, згадаємо 2011 рік: тоді в кі-

льярд гривень, стільки ж планують і на наступний рік. Також законотворці ухвалили і чимало податкових пільг для підтримки нашого кінематографа. Тож недарма глава держави оптимістично сподівається, що вже невдовзі українська кіноіндустрія зможе створювати понад сотню стрічок у рік.

Перші рекорди вже є — це фільм режисера Ахтема Сеїтабласєва "Кіборги". Стрічку про незламних захисників Донецького аеропорту подивилися 310 тисяч глядачів, а у прокаті вона зібрала понад 22 мільйони гривень. І це рекорд українського кінопрокату за всю історію незалежності.

Певні зрушення є і в українському книговидавництві. І цьому допомогло запроваджене у 2016 році обмеження на ввезення російських книг. Ця процедура діє вже другий рік і значно знизила обсяги імпорту російськомовної літератури. А вже раніше більшість іноземної літератури можна було придбати і прочитати переважно російською. Сьогодні ж українські книговидавці дедалі активніше перекладають і сучасні популярні твори, і класиків світової літератури.

Як результат — український книжковий ринок почав наповнюватись визнаннями зарубіжними творами. Тобто, почав перетворюватись саме на ринок, де читачеві пропонують новинки світової літератури. Нині частка книг, що видаються українською, вже зросла до 76%.

На 27-му році незалежності частка школярів, які здобувають освіту

державною мовою, становить 91%, а частка першокласників — 95%. Найцікавіше, що більш помітне зростання частки перших класів з українською мовою навчання в областях сходу та півдня України: в Донецькій області — з 76% до 99%, Закарпатській — з 78% до 88%, Луганській — з 74% до 89%, Одеській — з 71% до 87%, Харківській — з 72% до 80%, Херсонській — з 89% до 98%.

Якби всі попередні прем'єри та президенти зробили для української мови хоча б третину з того, що зроблено за останні роки, ситуація в нашій державі, без сумніву, була б зовсім іншою. А про "русский мир" ми читали б лише у фантастичних книгах чи дивилися в українських фільмах-фентезі.

Варто нагадати, що, окрім мовних і освітніх здобутків для становлення нашої державності та ідентичності, за 4,5 роки також вдалося чимало: декомунізація і заборона компартії, державне визнання учасників національно-визвольних змагань і надання їм статусу учасників бойових дій.

І головне — наш остаточно вийшов зі сфери російського впливу та рух до Європи. А це речі, про які сьогодні часто говорять, як вже звичні й буденні. Та насправді — це реально переломні кроки, які вдалося зробити Петру Порошенку та парламентській більшості. Це Угода про асоціацію з Євросоюзом та безвіз, стандарти НАТО в українській армії; закріплення у Конституції обов'язкового курсу України до НАТО та Європейського Союзу; вихід із СНД та припинення договору про дружбу з Росією. І нарешті довгоочікуване надання Вселенським Патріархом автокефалії українській церкві.

Богдан ЛУК'ЯНЧУК, журналіст

- Основні рішення Порошенка в мовній політиці:
- Запровадження квот для україномовних пісень на радіо і ТБ
- Відродження національного кіно
- Заборона ввезення пропагандистських книг з Росії
- Новий закон "Про освіту"
- Скасування мовного закону Колесніченка-Ківалова
- Повага до мов меншин

Факти — річ переконали. За даними Національної ради з питань телебачення та радіомовлення, тільки за російські серіали українські телеканали щороку сплачували 300 мільйонів доларів. А от скільки реально виступили російські книговидавці, автори і співаки — невідомо досі.

Звісно, що такий порядок денний не давав можливості піднятися українському кіно, книговидавництву, та й переважній більшості співаків і гуртів було складно. Натомість у Росії була створена високозентабельна індустрія: виробництва кіно і телесеріалів, друкування книг і власне сам шоу-бізнес. А країну "за поребриком" традиційно розглядали як свій ринок, з якого роками викликували гроші і вивозили ідеї "русского мира". Задумати цей зворотний поряток Україна змогла лише за роки президентства Петра Порошенка.

От лише факти. Цього року кож-на друга пісень, що продювала у на-

шому радіоєфірі, — українська. Такі дані Національної ради з питань телебачення та радіомовлення. Тобто, україномовних пісень стало навіть більше, ніж того вимагає закон, який Верховна Рада ухвалила два роки тому. А вже згідно з квотами на радіостанціях 35% мають бути українські пісні, 60% ведення ефіру теж має бути державною мовою.

Така ж україномовна динаміка і на телебаченні. Частка державної у прайм-таймі телеканалів за рік зросла з 39% до 64%, а російської — впала з 32% до 7%. Показово, що навіть на російськомовних "Інтері" та "Україні" вечірні новини тепер українською.

А після заборони російських серіалів в українських телеканалів фактично не залишилося вибору. Тож довелося відмовитися від російських

квінотеатрах був лише один фільм українського виробництва. В бюджеті 2018 року на розвиток українського кінематографа заклали понад 1 міль-

МІСЦЕ В ІСТОРІЇ ДЛЯ ПЕТРА

«Православний триумф Петра Порошенка»

Наявність єдиної православної церкви це - питання не менш важливе для країни, ніж існування сильної армії.

Порошенко увійде в українську історію як людина, що доклала максимум зусиль для створення в країні єдиної автокефальної православної церкви. До такого висновку приходять навіть затяті критики чинного Президента, як-от відомий опозиційний журналіст Сергій Руденко.

15 грудня об'єднавчий собор в Києві ухвалив рішення про створення єдиної Православної церкви України та обрав її предстоятелем митрополита Єлифана. Де-юре засновниками нової автокефальної православної церкви стала УПЦ КП, УАПЦ та частина духовенства УПЦ МП. Де-факто до них можна віднести і Петра Порошенка. Президент зіграв ключову роль в досить складному переговорному процесі щодо отримання від Вселенського патріархату автокефалії і в створенні української православної церкви.

Сьогодні важко спрогнозувати, чим через чотири місяці закінчиться черговий похід Порошенка за президентством. Ще складніше говорити про майбутнє Петра Олексійовича поза кабінетом глави держави. До нього є багато серйозних претензій, лише Руденко. Але зараз, як вважає цей опозиційний журналіст, однозначно можна стверджувати: Порошенко увійде в українську історію як людина, що доклала максимум зусиль для створення в країні єдиної автокефальної православної церкви.

Війна на сході, анексія Криму, неприкрита агресія Росії. Час, коли наявність єдиної православної церкви це - питання не менш важливе для країни, ніж існування сильної армії. Особливо в умовах, коли більшість парафій в Україні через УПЦ МП контролювала Москва.

Українська православна церква Московського патріархату, як відомо, від участі в створенні єдиної православної церкви відмовилася. Але два архієреї все ж зважилися взяти участь в об'єднавчому соборі. Петро Порошенко каже, що ніхто не збирається обмежувати права вірян УПЦ МП. Але питання зараз навіть не в прихожанах, а в тому, в якому статусі і на яких умовах буде існувати філія Російської православної церкви в Україні. І багато в чому це буде залежати від української влади.

Зі створенням в країні нової церкви виникне безліч питань, на які не буде легких відповідей. Зрештою, все повинно стати на свої місця. Але в даний момент важливо зберегти міжконфесійний мир і не дати тій же Москві скористатися ситуацією для створення в Україні ще одного фронту - православного.

За матеріалами «Німецької хвилі»

Зі створенням в країні нової церкви виникне безліч питань, на які не буде легких відповідей. Зрештою, все повинно стати на свої місця. Але в даний момент важливо зберегти міжконфесійний мир і не дати тій же Москві скористатися ситуацією для створення в Україні ще одного фронту - православного.

За матеріалами «Німецької хвилі»

Петро Порошенко: “Коли в Москві говорять про Україну як про нібито свою канонічну територію, хіба це не є зазіханням на нашу територіальну цілісність?”

Напередодні Томоса Президент України пояснив, для чого бореться за автокефалію.

◆ 4 вересня с.г. у Председателя Совета Народных Комиссаров СССР т. И.В.Сталина состоялся прием, во время которого имела место беседа с патриаршим местоблюстителем митрополитом Сергием, Ленинградским митрополитом Алексием и епископом Украины Киевским и Галицким митрополитом Николаем. Во время беседы митрополит Сергий довел до сведения Председателя Совнаркома, что в руководящих кругах православной церкви имеется намерение созвать Собор епископов для избрания патриарха Московского и всея Руси и образования при патриархе Священного Синода. Глава Правительства т. И.В.Сталин сочувственно отнесся к этому предложению и заявил, что со стороны Правительства не будет к этому препятствий. При беседе присутствовал Заместитель Председателя Совнаркома СССР т. В.М.Молотов”. — газета “Известия” 5 вересня 1943 року. У кабінеті диктатора Йосифа Сталіна утворилося те, що на нині називаємо Московським патріархатом.

Не дивно, що патріарх РПЦ Кирил відправляє службу за російське воєнство, яке прийшло з війною в Україну, а священники Московського патріархату освячують зброю, котра вбиває тих, кого ще вчора вони називали “братями”. В окупованому Криму єпископ УПЦ МП (РПЦ) освятив С-400. Фото священника на тлі ракетного комплексу — найкраща ілюстрація, чому Україні потрібна

помісна церква. Це питання безпеки і суверенітету.

А ще створення Української помісної автокефальної церкви — це відновлення справедливості, якої українці прагнули понад 300 років.

Петру Порошенку вдалося те, що не вдалося нікому — ні 100 років тому, коли УНР почала боротьбу за автокефалію, ні протягом років незалежності.

Переговори зі Вселенським патріархом велися з першого дня президентства Петра Порошенка, а формалізувалися 9 квітня підписанням Угоди зі Вселенським патріархом Варфоломієм.

Від цього часу “руський мір” впав в агонію, “скрепі” почали тріщати по КГБістським лампасам, а РПЦ — перетворюватися у секту. Томос — не просто церковний документ. Це потужна зброя проти неправа.

“РПЦ — невід’ємна частина політичної системи РФ. Кремль не приховує, що розглядає її як один із головних інструментів впливу на Україну. Ситуацію в українському православ’ї обговорюють на раді безпеки Росії під головуванням Путіна. Натомість від української держави вимагають не втручатися. Та коли в Москві говорять про Україну як про нібито свою канонічну територію, хіба це не є зазіханням на нашу територіальну цілісність? Було би злочином дивитися на все це кризь пальці. Змінити ситуацію було не право, то обов’язок українського Президента”, — заявив Петро Порошенко.

Президент України привів створення Української церкви з проголошенням незалежності, цього

разу духовної. Символічно, що цю заяву глава держави виголосив 1 грудня, у річницю референдуму, на якому в 1991 році 90% українців підтримали проголошення незалежності України.

“До якої ви б церкви не ходили, навіть якщо ви атеїст, ніколи не були і не є хрещеними, ви зараз бачите відновлення справедливості. Створення Української помісної автокефальної церкви — це відновлення справедливості. Хочу нагадати слова апостола Петра, який сказав, що “одни Господь, одна віра, одне хрещення” будьмо єдиними”, — заявив в одному з телевізійних політичних експерт та екс-депутат Віктор Уколов.

Нині залишилося зовсім небагато: не зламатися перед тиском Москви та погрозами прихильників російської церкви, а провести Собор та обрати Предстоятеля Української церкви. Саме йому і буде вручено Томос.

“Наступний крок — Предстоятель їде до Константинополя, служить разом з Вселенським патріархом і йому вручається Томос. Саме тому він (Томос — ред.) зараз не показується, бо він є унікальним документом, який вручається один раз”, — стверджує радник Президента Ростислав Павлик.

Ми за мить до історичної події, котра змінить ландшафт православної карти. Українська церква буде незалежною та рівною з-поміж інших 14 помісних церков, із яких і складатиметься Вселенське православ’я.

Костянтин ШАСЛИВА,
журналіст

Аналітик Атлантичної Ради: Президентство Тимошенко — шанс для нового початку та прогресивного розвитку країни

«Багато західних спостерігачів хотіли б зміни керівництва України після президентських виборів 2019 року. Найбільш вірогідним сценарієм є обрання Тимошенко президентом і значне збільшення представництва її партії у парламенті — вона перемагає в опитуваннях зі значним відривом.

Заходу вже зараз необхідно готуватися до такого розвитку подій. Перспективу приходу Тимошенко до влади варто розглядати як шанс для нового початку, покращення відносин і прогресивного розвитку країни загалом.

Певні аспекти її поточної позиції та кар'єри могли б послужити відправною точкою для такого далекоглядного підходу. Перш за все, Тимошенко стала б першою у східнослов'янському світі жінкою-президентом. Це саме по собі буде вартим уваги досягненням в контексті традиціоналістської культури православної християнської цивілізації, а також неорадянських моделей поведінки, які іс-

торично не надто підтримують владу жінок. Тимошенко вже зламала бар'єри, коли у 2005 році стала першою жінкою-прем'єр-міністром, а її обрання на президентську посаду було б величезним кроком вперед щодо гендерної рівності на всьому пострадянському просторі.

По-друге, за останні 20 років Тимошенко вдалося побудувати прозахідну партію під назвою «Батьківщина». Створення цієї організації зміцнило українську демократію. На відміну від більшості інших політичних проєктів в Україні, у «Батьківщині» є функціонуючі регіональні та місцеві осередки, які більш-менш рівномірно розповсюджені по всій території України. Її фракція присутня в українському парламенті протягом багатьох років, а сама партія є членом-спостерігачем Європейської народної партії, альянсу християнсько-демократичних партій ЄС. «Батьківщина» популярна не лише через особистість Тимошенко, але й через свої соціально-економічні ініціативи.

Іншими словами, вона є ближчою до західної політичної партії, ніж до пострадянського «політично-технологічного» проєкту або псевдопартії, яких в Україні було багато з 1991 року.

По-третє, Тимошенко відрізняється від старої гвардії пострадянських призначенців. Вона має досвід роботи в урядів за часів Леоніда Кучми. Але при цьому у 2001 році він же кинув її до в'язниці. Коли Порошенко при Януковичу обіймав посаду міністра у 2011-2012 роках, вона у цей час, знову ж таки, сиділа за ґратами. Самі по собі ці ув'язнення не можна вважати рекомендацією, проте вони вказують на те, що вона з іншого матеріалу, ніж Кучма, Ющенко, Янукович і Порошенко, жодного з яких ні разу не заарештовували за всю їхню політичну кар'єру. Можна сказати, що два арешти Тимошенко як опозиційного політика радше свідчать про страх її опонентів перед її рішучістю, ніж про якісь надзвичайні проступки.

Нарешті, протягом останніх місяців Тимошенко та її партія провели низку добре

організованих конференцій під назвою «Новий курс», які передбачали широку участь та плюралістичні дискусії. Порівняна відкритість цих подій була проілюстрована інцидентами, коли незаплановані спікери спонтанно брали слово без жодних перешкод. На цих зустрічах лунали змістовні промови та відбувалися інтерактивні дебати, які містили багато інноваційних (навіть якщо іноді і напівсирих) підходів. На них також запрошували велику кількість активістів і спеціалістів, які не належать до «Батьківщини». Насправді, конференції «Нового курсу» представили настільки багато новаторських планів, що політичним експертам їх важко повністю перетравити.

Тимошенко критикують за її популізм, масштабні соціальні програми та непоступливість під час парламентських дискусій. Хоча насправді така поведінка є цілком традиційною для західних опозиційних партій, які не перебувають при владі. А зважаючи на те, наскільки вузький простір для дій має будь-який український уряд, уряд Тимо-

шенко співпрацюватиме з МВФ, Європейським Союзом та іншими міжнародними організаціями цілком продуктивно.

Іноземні дипломати та українські активісти повинні вже зараз зрозуміти, як майбутня президентська адміністрація Тимошенко прощтовуватиме необхідні зміни через розбещений олігархами парламент, охоплений корупцією уряд та ворожу до реформ бюрократію. Але вони мають пам'ятати, що серед послідовних вчинків Тимошенко на посаді прем'єр-міністра у 2005 році був перегляд проблемної приватизації і прозора реприватизація найбільшого металургійного комбінату в Україні «Криворіжсталь», який пізніше перетворився на «АрселлорМіттал Кривий Ріг». Цей вчинок може свідчити про те, що Тимошенко може бути більш серйозно налаштована на зменшення олігархічного впливу в Україні, ніж Порошенко».

Андреас УМЛАНД

(Передрук матеріалу з сайту Атлантичної Ради Atlantic Council).

Тимошенко:

**«Ми сьогодні переконалися,
наскільки талановитою та
сильною може бути молодь»**

Молодь не голосує. Переважному загалу молодих людей не цікава політика. Молодь пов'язує своє життя поза межами рідної України. Як часто доводиться подібне чути з вуст політиків, чиновників та й просто батьків. Звісно, певна доля правди є в цих твердженнях, але ж ситуація не настільки безнадійна. Принаймні, на це вказує атмосфера на Всеукраїнському молодіжному форумі, що зібрався у Києві за ініціативи лідера демократичних сил, керівника партії «Батьківщина» Юлії Тимошенко за участю лідерів студентського самоврядування, молодих фахівців своєї справи, активістів молодіжних організацій тощо.

(Закінчення на 2-й стор.)

Тимошенко: «Ми сьогодні переконалися, наскільки талановитою та сильною може бути молодь»

Наразі модно порівнювати кількість жінок у органах влади, але чомусь майже ніхто не порівнює кількість молодих людей у партійних списках та фракціях. І коли взяти склад фракції «Батьківщина» у Раді нинішнього скликання, то зовсім не дивно, чому саме Юлія Тимошенко таку увагу приділяє питанням молодіжної політики. Майже третина фракції – це нові молоді обличчя. Саме з цією командою Тимошенко прийшла до парламенту у 2014 р., і саме ця команда ініціювала найважливіші соціально значущі рішення, останнє з яких – вимога ухвалити мораторій на підвищення цін на газ для населення.

На форумі майбутній кандидат у Президенти Юлія Тимошенко та молода громадянська уклали стратегічний план, який атілюватиме в життя новий Президент. Як ж питання хвилюють представників нового покоління? Це і питання встановлення миру та деокупація суверенних територій.

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

зміна системи управління державою через ухвалення на референдумі нової Конституції, подолання корупції.

І не дивно, що сьогодні Тимошенко має найвищий президентський рейтинг. Навколо її персони об'єднуються найрізноманітніші групи громадянського суспільства, адже у них виникає можливість разом з майбутнім Президентом сформуваати Новий курс країни. Для багатьох актуальними є конкретні кроки підтримки молодого покоління. Тимошенко на форумі говорила про забезпечення українців доступним житлом та гідними зарплатами, готовність впроваджувати програму мікрокредитування під спеціальне страхування без застави, необхідність зниження вартості кредитів та своєчасних виплат диференційованої допомоги держави при народженні дитини. Багато говорилось про фінансування освіти як інвестиції у людський капітал. Без модернізації навчальних закладів та гідної зарплати вчителям сьогодні це неможливо.

Чи зможе Тимошенко реалізувати свої програмні засади? Хай на це питання відповідь кожний виборець особисто, але відома істина: будь-якого політика прикрашають справи. Можна згадати той факт, що уряд Тимошенко запровадив достойну державну допомогу при народженні дитини у 2005 р. Другий уряд Тимошенко вдосконалив Закон «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні», додавши нові частини, що сприяли вирішенню демографічної кризи в країні за допомогою гнучкості відсоткової ставки за пільговими кредитами для молодих сімей без дітей та з дітьми. Саме Кабмін, який у 2007-2010 рр. очолювала Юлія Тимошенко, затвердив державну цільову соціальну програму «Молодь України» на 2009-2015 рр. Це конкретні факти, що вказують на політичний досвід та стратегічний підхід Тимошенко як командного лідера та державного діяча.

Олег ПОСТЕРНАК,
керівник «Центру політичної розвідки».

ВІД ТИМОШЕНКО ВИМАГАЮТЬ ВІДПОВІДІ

45 народних депутатів закликали лідерку «Батьківщини» відповісти на низку неприсмних запитань, пов'язаних з її бізнесовою та політичною діяльністю

Політика – це відповідальність. На жаль, в Україні про це часом забувають, проте президентська та парламентська кампанії, які пройдуть наступного року, є хорошим приводом поставити політикам незручні запитання. Цілком очевидно, що політики, які фігурують на вершині різноманітних рейтингів популярності, приєднують до себе більше уваги. Тим більше, якщо вони перебувають у різних околицях політичного Олімпу протягом тривалого часу. Мова йде про лідерку «Батьківщини» Юлію Тимошенко, яка вже понад 20 років як пішла з великого бізнесу до великої української політики.

45 народних депутатів з різних фракцій закликали її відповісти на низку запитань, які накопичилися у них. Поставлені питання будуть цікавими й для пересічних українців.

Спробуємо згадати деталі політичного шлейфу Юлії Тимошенко. Вона стала народним депутатом у 1997 році, покинувши посаду президента корпорації ЄЕСУ, яка опікувалася проблемами постачання газу Тимошенко страшенно не любить, коли її по старій пам'яті називають «газовою принцесою», однак саме в такій якості її знали в першій половині 90-х. Показово, що гроші від спекулятивних збогрудок з російським газом перебувають на офшорних рахунках, і лише після приходу леді Ю на посаду прем'єра Верховний Суд захрипів карні справи проти неї, пов'язані зі зловживаннями.

Партнером (діловим та політичним) Тимошенко щодо використання «блакитного золота» був всемогутній «Хазяїн» прем'єр-міністр Павло Лазаренко, який сьогодні відбуває покарання за корупційні дії у Сполучених Штатах. Поза сумнівом, Тимошенко не зацікавлена в оприлюдненні його свідчень, даних під присягою захарківській юстиції.

Перше перебування на посаді прем'єра було швидкоплинним, але вже за підсумками дочасних парламентських виборів 2007 року Тимошенко знову очолила уряд. На її перебування біля стерня виконавчої влади припадає скорочення витрат на потреби ЗСУ, масо-

вий продаж військового майна та цілком свідоме торпедування отримання Україною ПДЧ для вступу до НАТО. 10 років тому для Української держави була надзвичайно важливою консолідація навколо сервоатлантичної інтеграції, проте Тимошенко вела свою окрему лінію.

Цікаво, що Тимошенко послідовно ігнорувала можливість діалогу з Вселенським Патріархом Варфолоєм під час його візиту в Україну для святкування 1020-ї річниці хрещення України-Русі у 2008 році. Однак вельми активно спілкувалася з керівником РПЦ Кирилом – одним з архітекторів «русского мира», надзвичайно ворожого щодо України.

Деструктивна позиція Юлії Тимошенко повною мірою проявилася під час російської агресії проти Грузії в серпні 2008 року. Ідеться не лише про те, що тодішня керівниця українського уряду брала на клин президента Грузії Міхеїла Саакашвілі в компанії Володимира Путіна. Вірний соратник Юлії Володимирівна Іван Кириленко в серпні 2008 року звинуватив офіційний Тбілісі в... агресії проти Південної Осетії та Абхазії, а позиція фракції БЮТ не дозволила Верховній Раді ухвалити постанову з осудом агресивних дій Росії на Північному Кавказі. Поведінка «сердечників» того гарячого серпня стала однією з найгарабніших сторінок українського парламентаризму.

Протягом 2006 – 2009 років парламентські фракції Партії регіонів та БЮТ, які склали конституційну більшість, вели дослідивний наступ на позиції президента Віктора Ющенка, скорочуючи його можливості впливати на ситуацію в країні. Кульмінацією цих зусиль стало скасування дочасних парламентських виборів, якими Глава держави у 2008 році намагався змінити ситуацію. Команда Тимошенко постаралася дискредитувати не лише ідею дочасних виборів, але й самого Ющенка. На жаль, доволі вправно.

Тимошенко вела переговори з Віктором Януковичем про внесення змін до Конституції, пропонуючи тому два президентських термі-

ни в обмін на практично довгнне перебування її самої в прем'єрському кріслі. Зовсім не дивує, що оприлюднені Тимошенко у 2018 році ініціативи про запровадження посади канцлера з широкими повноваженнями дуже нагадують пропозиції 10-річної давнини.

Капітуляція Тимошенко в газовій війні 2009 року, у якій українські фахівці тримали оборону вправно та кваліфіковано, має стати темою окремого парламентського розслідування. Річ у тому, що Кремль послідовно використовував енергетичну зброю на пострадянському просторі, і підписання ганебного газового контракту з ціною газу для України у 450 доларів (на першій, 2009-й, передвиборній рік передбачалася 20-відсоткова знижка) стало демонстрацією прагнення Тимошенко прийти до влади навіть ціною здачі національних інтересів. Сьогодні ми чуємо обіцянки лідерки «Батьківщини» суттєво знизити ціни на газ у разі її перемоги, однак не можемо зрозуміти, де була її наполегливість 10 років тому.

На окрему увагу заслуговують соратники Тимошенко. Колишній депутат від БЮТ Павло Лебедєв на посаді міністра оборони максимально сприяв послабленню обороноздатності України. Колишній лідер фракції БЮТ у Києві, в згодом – парламентарій Андрій Артемюк – пропонував проведення сепаратних переговорів з Росією. Інші «перевиховані» Тимошенко колишні кучмісти в лавах її фракції ставали гвинтиками. Надія Савченко, перший номер списку «Батьківщини» на дочасних парламентських виборах 2014 року, сьогодні звинувачується у підготовці терористичного акту проти органів державної влади.

Позиція 45 парламентаріїв не дасть Юлії Тимошенко можливості вдавати, ніби поставлені питання її не стосуються. Їх ставитимуть лідери «Батьківщини» знову й знову, щоб українські виборці мали можливість отримати інформацію про деталі політичної кар'єри політика, у яких часом ховається діявол зради національних інтересів.

Віктор Полішук

“ЮЛІЯ ТИМОШЕНКО - ДОРІВНЮЄ ВОЛОДИМИР ПУТІН”

Відомий журналіст Бабченко пообіцяв уїхати з України, якщо президентом стане вона

Зараз в Україні запланувало тимчасове затишся, яке після президентських виборів переросте у велику війну. Таку заяву зробив вітчак, російський журналіст Аркадій Бабченко на «Форумі Вільної Росії», який відбувався у Вільносі.

«Вони (росіяни – ред) дійсно чекають приходу до влади президента, як вони говорять, з яким зможуть домовлятися. Вони будуть чекати до президентських і парламентських виборів в Україні і намагатися розгордувати ситуацію зсередини», - заявив Бабченко.

На думку Бабченка, прихід до влади в Україні «агента Путіна» в

особі Юлії Тимошенко закінчиться великою внутрішньою війною і введенням в країну російських військ.

«Юлія Тимошенко – дорівнює Володимир Путін. Якщо в Україні до влади приходить Тимошенко, то, я думаю, десь через півтора року, а приблизно стільки їй потрібно часу, щоб «наробити справ» в Україні та почати внутрішню громадянську війну. Володимир Володимирович просто вводить туди свою армію під виглядом миротворців і говорить: «Дивіться, ця країна не в змозі стати державою, давайте вас просто позбавимо цього», - заявив Бабченко.

«Якщо тільки Юлія Володимирівна стає президентом, у наступного дня сідаю та їду у Вільно, Австрію, Чехію, куди завгодно, тому що особисто для мене Юлія Володимирівна – це смерть. Тому, що коли вона приходить до влади – мене виселяють із країни, тому, що між Україною та Росією до цього часу є договір про екстрадицію злочинців. Тому у цьому випадку Юлія Володимирівна – мій особистий ворог і ворог всієї України. А не буде України – годі Третя світова, на мій погляд, вона буде останньою», - сказав Бабченко.

За матеріалами Фокус.іж

На
держ
та к
рифр
спро

Від
сідан
ти лит
Серед
ються
фи на
ціни н
м'яне
ства Т
«Хмель
лясть
За
мучен
вступ
«Ц
відст
сплож
на 17
Як
муне
струк
наст
89
84,61
Пр
газу
збіль
го, в
не н
дати
ріше
му л

П
Т

м
н
п
п

мі
до
гри
Ми
ло
шу

зр
ст
За
те
дя
на

ді
пр
ні
С
д
а
т
т
к

СААКАШВІЛІ: УКРАЇНЦІ ВТОМИЛИСЯ ВІД ТИМОШЕНКО, БО ВОНА НЕ МЕСІЯ

«Органічна частина політичного класу, який виявився повністю неспроможним»

Що ближче до президентських виборів, то сильніше вирують політичні пристрасті. Нещодавно черговим скандалом нагадав про себе колишній президент Грузії та губернатор Одещини Міхеїл Саакашвілі. За його чи то участі чи то авторства на телеканалі ЗІК вийшла програма «Джокери – шлях у президенти». Її героїнею стала Юлія Тимошенко – як одна із найрейтинговіших претендентів на президентське крісло.

По державному кордону поталкався разом.

Трохи більше року тому – у вересні 2017 року їхня одність була майже непорушною. Один з групою підтримки проривав український кордон з боку Польщі – інша – назустріч, з боку України. Та мабуть через те, що електо-

рат обох політиків один і той самий. Саакашвілі у своїй програмі про Тимошенко поблажливим до неї не був: «Вона є органічною частиною політичного класу, який виявився повністю неспроможним збудувати українську державність».

Загалом, програма «Джокери» чимось нагадувала теку яку на підпільного мільйонера Олександра Корейка зібрав син турецькопідданого Остап Бендер. Починалася вона, як і у Ільфа з Петровичем, з рожевого дитинства та рожевуваті юності. Дівчиною Юлія Грисян (її перше прізвище журналістами не згадано ані разу), прийшовши зі школи, одразу сідала за уроки, відвідувала балетний гурток, еміла домагатися мети і навіть організувала у школі учнівський парламент, який, за свідченням на камеру директриси Лариси Жидко, й досі вирішує найважливіші шкільні питання.

Перший мільйон принесла еротика та бойовики Діон Рокфеллер якось зазнався: «Я тогочас застимував за кожний зароблений мільйон, окрім першого». У випадку Юлії Тимошенко її перший мільйон був відносно праведним. Саме комсомольською зв'язку (корпорати-

ви кінця 80-х майже поспіль були під егідою комсомолу) допомогли скромному інженерові-економісту заводу «Дніпромаш» Юлії Тимошенко започаткувати 1988 року власний бізнес – відеосалон. Тодішні очільники дніпровського комсомолу разом з головою Дніпропетровської обласної Палати підприємств Павлом Лазаренком допомогли Юлії Володимирівні у бізнесі серйознішому – торгівлі паливно-мастильними матеріалами. Корпорація КУБ, а згодом і ЄСУ, не йшли у порівняння з відеосалоном, але й ризики були ще ті. У березні 1995 року Тимошенко затримують в аеропорту з 26 тисячами доларів США та 3 мільйонами карбованців готівкою.

Справу про контрабанду валюти тоді замяли, але Юлія Володимирівна зрозуміла, що без політичного прикриття ніяк. Розповідас колишній лівничок ЄЕСУ Микита Потурася: «Рішення приймала по великому рахунку не вона, а Лазаренко. Звісна річ їй потрібен був імунітет. Йшла вона конкретно до його путівці туди і зрозуміло – вона керувала ядром цього системного бізнесу, так би мовити. Забезпечувала Лазаренка грошима. Це усі гроші Лазаренку дані платили. Дані платили в сумках, в

спортивних. В спортивну сумку поміщається 1 млн доларів».

Після Лазаренка: отряхнулася та й пішла далі.

Як не дивно, та після втечі Павла Лазаренка з країни, політкар'єра Тимошенко не лише не увірвалася, а й пішла вгору. 1999 року президент Кучма призначив її віце-прем'єром з ПЕК. Та після втрати посади паливної обробки її наздогнали. У лютому 2001 року Тимошенко знову заарештовують з формулюванням «давання хабаря Павлові Лазаренку у сумі 86 млн. дол.» Певна річ, на помаранчевому Майдані 2004 року ці 42 дні тюрми «жертві режиму Кучми» було записано електоратом у заслугу, що спонукало Віктора Ющенка призначити її прем'єр-міністром.

Звісно, телевізійники ЗІКУ не могли не пригадати спроб Тимошенко укласти пакт з Януковичем – славнозвісну «ширку» (широку коаліцію). Проектом угоди передбачалося два президентські терміни Тимошенко за Януковича-прем'єра і навпаки – тобто влада на двох протягом 20 років. Та Янукович не кулився на об'їзники. А ще ж були кабальні газові контракти 2009 року та хихотіння перед очільником Кремля Путіним над президентами України і Грузії.

Тож знову слово ведучому – Міхеїлу Саакашвілі: «У 2019-му ми побачимо четверту, а може й останню спробу Юлії Тимошенко стати Президентом. Я майже переконаний, що вона втомилася бути «вічним кандидатом», а українці взагалі втомилася завжди чекати Месію, який прийде і всіх врятує. Юлія Тимошенко – це точно не Месія». Від себе додамо – перш, ніж купуватися на новий курс так багато років відомого політика, слід би детальніше пригадати курс старий.

Сергій Сидорук

(Продовження. Початок на 1 сторінці)

Гість “Проскурова”

Руслан Кошулинський: “Захистимо українців від Московії та олігархату”

◆ — Пане Руслане, в Україні запровадили воєнний стан. Наскільки доцільним було таке рішення влади?

— Запровадити воєнний стан в Україні необхідно було ще на початку російської агресії — навесні 2014-го. Таким чином можна було б зберегти тисячі життів.

Так, наприклад, москвити не змогли б вилізати катастрофу малайського “Боїнга”, адже цивільним літакам було б заборонено літати над територією, на якій діє воєнний стан. Відповідно 298 пасажирів цього літака сьогодні були б живими.

Тоді влада не дослухалася до “Свободи”, яка сім разів вимагала запровадження воєнного стану. Влада називала нас “агентами Кремля” і тоді, коли вимагали запровадити воєнний стан після кровопролитних боїв біля Дебальцевого та Іловайська, коли на територію України вторглася 35 тисяч регулярних військ ЗС РФ з танками, артилерією та іншим важким озброєнням, коли українські поліції обстрілювала артилерія з території РФ.

Влада понад чотири роки всіляко обгрунтовувала “шкідливість” воєнного стану й залаштовувала очі на те, як гинули тисячі українців. Сьогодні владу рятують осібно... Плиштє, тільки, тільки, що міжовладді звязались на це необхідне рішення, проте треба розуміти, що самого воєнного стану для відбиття московської агресії недостатньо.

◆ — Якби це заходило треба квітати?

— Сьогодні влада повинна також розірвати дипломатичні взаємини та всі договори з РФ, закрити кордон, звинести промисловську п’яту колону, провести дострою в керівництві ЗСУ, припинити торгівлю з агресором і закрити московський бізнес. Якщо це все буде зроблено, безумовно, воєнний стан принесе ведучу користь.

Бо що ми маємо зараз: в центрі Києва успішно працює величезний торговий комплекс “Оскар Різа”, який належить правій руці Путіна Арсенію Ротенбергу. Саме ця людина була в Керченській затоці, перебуваючи під чародейським впливом американських олігархів, проте й досі має можливість заробляти кошти в

Україні. І це непоодинокі випадок. З 24 обленерго 11 належать громадянам Московії Олександр Бабакову. Навіть імпортер з України-агресора за останній півроку зріс у 600% порівняно з аналогічним періодом минулого 2017-го.

Тому воєнний стан дає змогу нам розірвати дипломатичні стосунки з окупантом, не пускати його громадян на нашу територію, заборонити ворожий бізнес... Ці кроки могли б знищити ворожу агентурну мережу, показати світові наше ставлення до Московії. Проте для цього потрібно мати політичну волю.

Президент як верховний головнокомандувач отримав усі владні і повноваження. На ньому — і вся повнота відповідальності. Як найкращий на найвищу посаду працівник наприклад гурма мусить звітувати перед прадавцем — українською громадою. Там і побачимо.

◆ — Тоді для чого владі саме такий формат воєнного стану, якщо вона не готова робити побільші кроки?

— Бо влада хотіла використати воєнний стан, аби продовжити свої повноваження, а так звану “опозицію” турбувало тільки те, чи можна буде відати агітувати, бо за біг-морди вже позашапували.

Найгірше, якщо цей воєнний стан виявиться мильною бульбашкою. Бо тоді може статися, як в Ізюмовій байці про пастуха-жартівника. Коли пастуху, який геть знівдився біля овець, спотілося вигадати якусь забавку, він

почав волати: “Вовки! Вовки! Рятуйте!” Пам’ятаєте, чим закінчилося? Коли вовки дійсно накинулися, ніхто не повірив. І нікому було ні отару, ні пастуха боронити...

◆ — На ваше переконання, яким чином можна досягти миру в Україні?

— У цій війні ми зможемо перемогти й принести Україні мир лише завдяки комплексу заходів: дипломатично-політичних, економічних, ідеологічних та військових. Ми повинні, як у шахів, прогнозувати ходи ворога на кілька дій вперед, на кожен з його кроків мати ефективну контратаку, що принесе йому найбільше шкоди.

Наприклад, для Московії побудова Керченського мосту коштувала 10 мільярдів доларів. Через це наші великі порти на Азовському морі: Маріуполь, Бердянськ, Генічеськ отримують економічні збитки, люди стають біднішими, а Україна втрачає репутацію надійного транзитера. Не краща ситуація в металургії, яка є одним із головних наповнювачів державного бюджету. Влада мала б подати про альтернативні кроки, які б не лише врятували вітчизняну економіку, а й нанесли шкоду Москві. Такою дією могла б стати побудова Азовсько-Чорноморського каналу.

Цим нейвійськовим методом ми завдали б ворогу збитків на мільярди доларів. Більше того, Азовсько-Чорноморський канал здобився б і після війни, адже кораблі змогли б і сьогодні час, витрачений на огнивання Криму.

Ну, і пам’ятаймо, що гарантом мирного неба для будь-якої країни є сильна армія. Армії, яка воює, потрібні дві головні речі. Перша — віра і бойовий дух. Друга — гроші.

Бойовий дух — це моральна єдність правителя і народу, командувачів і війська. Досягнути такої єдності прагнуть і помисляють — це і є найгірше завдання лідера і всього керівництва держави, яка воює. Звичайно, коли народ воює, а панівна верхівка торгує з агресором, цього досягнути неможливо. Бо коли солдати в окопах, а головнокомандувач на Мальдівах — то яка моральна єдність?

Наступне — гроші. Ще Цицерон казав: “Гроші — це нерв війни”. Давніше подивимося в бюджет на 2019 рік. Вітчизняні каральні органи, себто поліція, прокуратура, СБУ та МВС, профінансовані на 1,5 мільярда гривень більше, ніж Збройні Сили України! І це в час війни! Ми що, поліцейську державу будемо? Замість українців від ворога захищати, захищемо владу від українців?

◆ — Звідки ж нам узяти такі кошти на оборону?

— Зібрати воєнний податок з тих, хто заробляє на війні — з олігархів. Пам’ятаєте формулу “Роттердам+”, через яку нам вартість електроенергії збільшили? Мотивували тим, що шахти Донбасу під окупацією, тож треба вугілля з-за кордону, аж через Голландію (!), через Роттердам везти. Результат ми бачили: тариф підвищили, а вугілля насправді з Донбасу як возили, так і возять. Пам’ятаєте, хто запровадив ту формулу? Топ-менеджер “Рошена” Дмитро Вовк. А знаєте, хто заробив на цьому? Олігарх Рінат Ахметов — 11,7 мільярда гривень прибутку офіційно.

То скажіть мені, товариство, чому і проста вчителька, і олігарх, який обікрав українців у час війни, повинні однаково платити по 1,5% воєнного збору? “Свобода” пропонує поіншому Взяти декларації олігархів за останній рік. Хто заробив від 500 тисяч до 1 мільйона, повинні разово сплатити 10% заробітку, хто від 1 до 10 мільйонів — 15%, хто від 10 до 100 мільйонів — 20%, а більше 100 мільйонів — 25%. От вам і гроші. Величезні причому. Необхідний законопроект давно зареєстровано — потрібно лише проголосувати.

◆ — Ви задали дипломатично-політичні заходи для перемоги у війні. На вашу думку, чи варто відійти від нинішнього Нормандського формату переговорів?

— Нормандський формат, який запропонувала чинна влада, показав свою неефективність. Мінські домовленості взагалі не мають жодної юридичної основи, адже вони навіть не затверджені Верховною Радою.

Учасники Нормандського формату — Німеччина та Франція — намагаються водночас не впасти в очі світового співтовариства й підтримувати свої бізнесові стосунки з Московією. Як у такій ситуації можемо сподіватися на прийняття для України рішення? Тому ми повинні наразі перейти до Будапештського формату, залучивши до переговорів гарантів нашої безпеки — США і Велику Британію. Свого часу ми відмовилися від ядерної зброї через їхні гарантії, тож маємо нагадати їм виконувати взяті на себе зобов’язання.

◆ — Окрім війни, що ще гальмує розвиток вітчизняної економіки?

— Олігархи. Це лютий ворог середнього класу. Вони панічно бояться конкуренції. Їхня мета — монополія як найшвидший спосіб отримання надприбутків. Їхня мрія — закрити українців. Змусити націю працювати на себе завідувано, але купувати втридорога. Тому олігархи ніколи не дасть підняти голову середньому класу. Саме тому серед працьовитих українців є лише 3-5% реального середнього класу, а в розвинувтих країнах — від 40 до 70%.

Свого часу я об’їздив багато країн і ніде не бачив українців жebraками. Вони завжди можуть реалізуватися за кордоном, де є прозорі правила гри, де всі рівні перед законом. Наше завдання: створити такі умови для українців в Україні.

Сдиний шлях — це запровадити в життя Антиолігархічний пакет докорінних перетворень. Майже всі необхідні законопроекти вже є — давно написані й зареєстровані у Верховній Раді. Чому ж “слуги народу” вигадують нові й нові безглузді “реформи”, лише б не торкнутися цих грунтовних рішень? Бо ці починання підривають самі основи олігархічного ладу в Україні. Це системний план ліквідації олігархії як явища. Наше завдання: якнайшвидше запустити

цей процес. Зокрема, ми хочемо нової виборчої системи, скасування депутатської недоторканності, створення процедури відкликання депутатів.

Нині ж, коли голоси виборців купують через їхні тубожіння, олігархи реалізують власні цілі у стінах парламенту. Тому й бачимо підвищення цін на газ, хоча ми відкобуємо 20 мільярдів кубів, а споживаємо 17 мільярдів. За різними підрахунками, собівартість одного кубу склав 2,5-3 гривні, а нам кажуть про 8,5, а з наступного року — понад 9 гривень за куб. Найгірше це вважати власникам обленерго й облгазів, які через субсидії отримуватимуть бюджетні кошти. Сьогодні ми буди у “Хмельницьктепелокомунальнерго” й побачили, що “свободівській” місчній владі вдалося утримати тариф на теплостачання найнижчим в Україні, але 86% його собівартості займає ціна на природний газ.

Наразі базове завдання — заборонити вивезення коштів в офшори й повернути їх. А це 154 мільярди доларів! Цей законопроект лежить у парламенті ще з 2013 року, але його ніхто не хоче розглядати.

До Антиолігархічного пакету докорінних перетворень також входить заборона приватизації стратегічних підприємств, заборона приватизації землі, надання можливостей малого бізнесу за принципом: великий бізнес — великі податки, малий бізнес — малі податки, надати професійній заробітчанам для відкриття власної справи на Батьківщині...

◆ — До речі, щодо газу представники чинної влади погрозують дефолтом, якщо не будуть підняти тарифи. Можливо, це вимога МВФ?

— Жодної вимоги Міжнародного валютного фонду щодо підняття цін на газ не існує. Ця структура надає нам кредити й хоче знати, за які кошти ми повернемо ці позики. МВФ цікавить лише зменшення дефіциту бюджету. А підняття цін на газ — це прогнози української сторони, на яку погодилися міжнародні кредитори. Влада прийняла рішення підняти тарифи для найбільш незабезпечених верств населення, що, повторюся, є вигідним для облгазів, більшість з яких нині контролюють олігархи.

Для зменшення дефіциту бюджету, щоб задовольнити вимоги МВФ, достатньо просто перестати красти, а не залазити в кишені українців. Проте цього не станеться, поки нами керуватимуть олігархи.

◆ — Низка націоналістичних організацій заявила про вашу підтримку як кандидата на посаду Президента України. Наскільки можливо досягнути поставленої мети в нинішній системі?

— 14 лютого Олег Татарибонк показав себе справжнім ділом: щоб отримати єдиного кандидата від протв сил, він переступив через власні амбіції, адже вони ніщо порівняно з інтересами країни. Це нормальний європейський досвід. Цю пропозицію підтримали наші партнери — Конгрес українських націоналістів, Правий сектор, Організація українських націоналістів, С14 і Дмитро Ярош. Тому наразі стоїть завдання через спільну мережу максимально поширити ідеї, задекларовані в Національному маніфесті, й отримати на виборах підтримку українців.

Розмовляв Андрій ШИШЕНІН
На фото: від час візиту Руслана Кошулинського у Хмельницький
Фото Микола ШАФІНСЬКИЙ

Олег Тягнибок і Руслан Кошулинський зустрілися з хмельничанами

У понеділок в обласній філармонії лідер ВО "Свобода" Олег Тягнибок разом зі своїм однопартійцем, кандидатом у президенти від більшості українських правих сил Русланом Кошулинським зустрілися з хмельничанами, щоб обговорити нагальні проблеми країни й відповіді на запитання громади.

◆ Зустріч розпочали з виконання гімну України й шанування хмельничанин мовчанням загиблих патріотів. Першим виступив Хмельницький міський голова Олександр Симчишин. Він висловив переконання, що лише націоналісти можуть якісно керувати містом і державою.

"Вже три роки ми показуємо, як можуть господарювати українські націоналісти. Присмоцні в інших містах про ефективність нашої роботи у Хмельницькому. Проте найголовнішою оцінкою є ставлення хмельничан до результату нашої праці. — ділиться Олександр Симчишин. — Вже три роки ми змінюємо місто на краще. Нині Хмельницький — лідер за темпами ремонтів доріг: лише цього року капітально відремонтували 46 вулиць. Загальна кількість таких робіт за три роки перевищує кількість 20-річного періоду до нашої календарі".

Також очільник міста зазначив, що в Хмельницькому за три роки збудовані з нуля два дитсадки й три — добудовані або реконструйовані. Завдяки цьому створено тисячу нових дитячих місць. Більше того, нині триває спорудження й реконструкція ще семи навчальних закладів. Також за цей час збудовано 16 новеньких спортивних майданчиків в різних мікрорайонах обласного центру.

"Нам законодавці, що ця робота є наслідком якихось реформ, завдяки

яким у міста стало більше ресурсів. Так, номінальних грошей стало більше, але не реальних. Нині тисяча гривень — це значно менше, ніж 500 гривень у 2014-му, — підкреслює Олександр Симчишин. — Насправді ми збільшуємо надходження до бюджету власними зусиллями: цього року було створено й виведено з "тіні" п'ять тисяч робочих місць, що принесло Хмельницькому додаткові 55 мільйонів гривень. Натомість центральна влада нас не лише не стимулює працювати в цьому напрямку, а й перешкоджає, збільшуючи вилучення до державного бюджету. Так, у 2019-ому в нас заберуть реверсними дотаціями 54 мільйони гривень. Проте ми й далі працюватимемо заради нашого міста, адже любимо його й хочемо зробити кращим".

Олег Тягнибок наголосив, що нинішня хмельницька влада змогла розвіяти низку стереотипів про націоналістів. Мовляв, націоналістів цікавлять лише питання історії, мови, відкриття нових пам'яток... Насправді націоналісти — це насамперед гарні господарники.

"Звичай міфи про націоналістів породжують окупанти. Згадайте нацистів і більшовиків... Для них українські націоналісти — це бандити, як і всі, хто любить рідну землю. Але любов до свого — це найпрекрасніше почуття, — каже Олег Тягнибок. — Така любов ні в якому разі не передбачає зневаги до чужого, навпаки — хто навчився любити й захищати своє, завжди поважатиме чуже. Саме це змогли продемонструвати Олександр Симчишин і його побратими. Вони показали, що націоналісти є гарними господарями, адже дбають про те, що люблять".

За словами Олега Тягнибока, нині двома найбільшими ворогами України є Кремль і вітчизняна олігархічна

система. Останню покликаний подолати напрацьований свободівцями Антиолігархічний пакет докорінних перетворень, який включас комплекс законпроектів, що врятують українську економіку та політику від негативного впливу олігархату. Зокрема, ці законопроекти вирішують питання скасування депутатської недоторканності, заборони продажу стратегічних підприємств і земель сільськогосподарського призначення, створення сприятливих умов для розвитку малого та середнього бізнесу.

На його переконання, людиною, яка могла б стати для України гідним президентом і подолати всі виклики, є Руслан Кошулинський. Його кандидатуру 14 жовтня підтримала більшість націоналістичних сил — Конгрес українських націоналістів, Правий сектор, Організація українських націоналістів, С14.

"Руслан Кошулинський — не лише мій побратим і заступник голови ВО "Свобода". Він своїм життям показав, що є людиною зі справжніми життєвими принципами, не показним патріотом, а націоналістом, який зі зброєю захищав Україну, — наголошує Олег Тягнибок. — Лише два приклади з його життя можуть багато розповісти про Руслана Кошулинського. Ви пам'ятаєте, що він був другим віце-спікером українського парламенту? Після втечі Януковича та його поплічників єдиною легітимною керівною особою в Україні виявився Руслан Кошулинський. Він два дні керував державою. Йому погрожували, тримали пістолет біля скроні, але він не зламався й зміг зібрати в парламенті потрібні голоси, щоб визнати факт втечі Януковича. Якщо б тоді на його місці був хтось інший, мені страшно уявити, що могло б статися з Україною".

Також лідер ВО "Свобода" підкреслив, що Руслан Кошулинський попри те, що займав таку високу посаду, не тікав від мобілізації після початку війни. Він не сидів у штабі, не вибив собі звання полковника. Натомість пішов до війська артилеристом у званні сержанта.

У своїй промові кандидат у президенти розповів про передвибірчу програму й відповів на запитання присутніх. Більшість стосувалися запровадження воєнного стану, боротьби з корупцією й зубожіння населення, шляхів до перемоги у війні. Детальніше про його погляди на нагальні проблеми України читайте в ексклюзивному інтерв'ю в наступному номері "Проскурора".

Андрій ЯЩИШЕН
Фото Миколи ШАФІНСЬКОГО

Олег Ляшко:

Маю за честь відзвітувати перед українцями

Депутати РПЛ розробили більше 100 законів на захист людей та для розвитку економіки.

На свій день народження лідер Радикальної партії Олег Ляшко публічно відзвітував перед українцями за 4 роки роботи РПЛ у Верховній Раді. Підтримати політика прийшли не лише партійці, але й родина — дружина Росіта та 16-річна донька Владислава.

«У день народження, як правило, гуляють, п'ють і святкують. Моє свято — в родині, в колі друзів і однопартійців. І сьогодні, в 46 років, які мені дав Господь, я хочу прозвітувати перед українцями за свою роботу... Всі розказують про відкритість — а треба менше розказувати, більше робити. От що робить Радикальна партія», — наголосив Олег Ляшко.

Розпочався звіт зі слів подяки імениннику та його команді — від людей, яким вони допомогли вирішити конкретні проблеми. Миколі Козакову, 16-річному сироті з Дніпра, РПЛ допомогла відстояти право на материнську квартиру.

«Я виклав пост у соціальних мережах. Навіть не думав, що в мене щось вийде. Відгукнулися тільки ви (ред. — Олег Ляшко) — і в мене з'явилася надія... Дякую, що підтримали мене у важкі часи», — не приховував емоцій хлопець.

«Знаєш, чому я побачив твоє звернення? — сказав юнаку Олег Ляшко. — Бо я такий самий, як ти!»

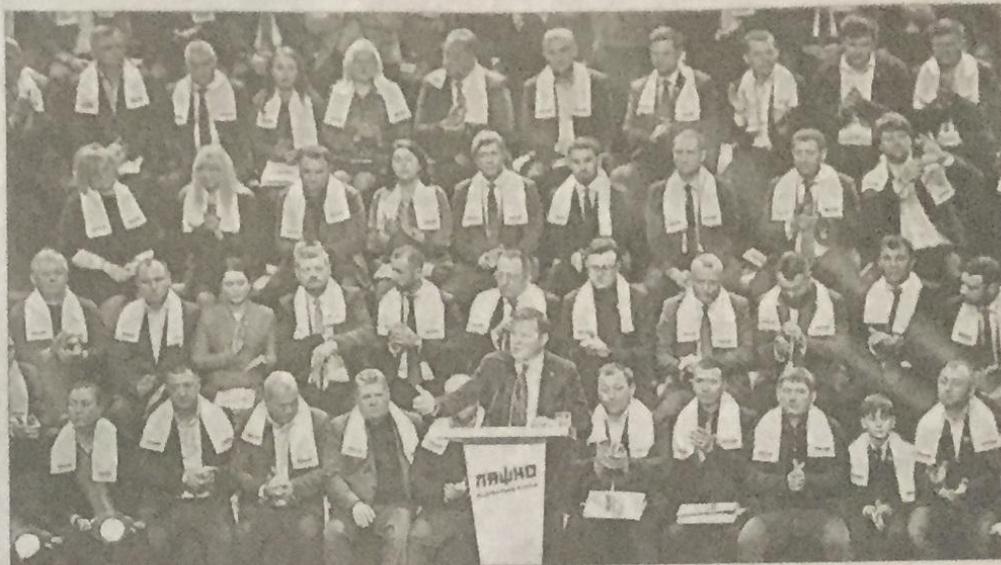
Сьогодні РПЛ — найрезультативніша, хоча й опозиційна, фракція Верховної Ради. Більше 100 законопроектів авторства Олега Ляшка вже стали законами. І вони стосуються соціального захисту українців, підтримки національного виробника тощо.

РПЛ добилася збільшення вдвічі мінімальної зарплати, на яку сьогодні живуть 4 млн. українців. А завдяки додатковим надходженням до Пенсійного фонду вдалося проіндексувати пенсії для 5,5 млн. людей.

Важливе досягнення РПЛ — запуск програми «Доступні ліки». Наступного року її фінансування збільшиться до 2 млрд. грн., наголосив Олег Ляшко.

Особливо значущими сам Олег Ляшко вважає закони щодо підтримки військових та посилення армії. Депутати РПЛ вже добилися справедливого нарахування субсидій нашим воїнам та збільшення їхніх відпусток.

«Ми — мирний народ і війну не кликали. Але ми ніколи не віддамо свого.

Велика шана захисникам нашої Вітчизни, — сказав Олег Ляшко. — РПЛ голосувала за всі законопроекти, спрямовані на зміцнення обороноздатності України, соціальний захист військових».

Серед економічних здобутків РПЛ: мораторій на перевірки бізнесу, скасування всіх податків на електромобілі, ліквідація «спеценсій» суддів та податківців, розстрочка ПДВ на імпортне обладнання, кримінальна відповідальність за контрабанду лісу-кругляка.

Команда РПЛ також твердо налаштована закріпити українську землю за нашими фермерами — і прописати це в Конституції.

«Я доб'юся, щоб ці зміни якомога швидше розглянув парламент, попри шалений супротив латифундистів. Основою аграрного устрою країни має бути фермерське господарство», — сказав лідер РПЛ.

Після президентських виборів РПЛ планує й інші важливі зміни до Конституції, зокрема, скорочення кількості депутатів до 250-ти. Також

збираються переглянути бюджет-2019, щоб збільшити зарплати та пенсії.

Свого кандидата у президенти Радикальна партія висуне на з'їзді 22 січня. А сьогодні Олег Ляшко закликає політиків підхопити «тренд» РПЛ та прозвітувати перед людьми.

«За три місяці до виборів всі знову щось обіцяють. Я хочу, щоб кожен перед тим, як іти на вибори, розказав, що він вже зробив... Розказав, як виправдав довіру людей», — наголосив Олег Ляшко.

Галина ІВАНЕНКО.

ОЛЕГ ЛЯШКО: ВЛАДА МАЄ ЗАХИСТИТИ ЖИТТЯ ЛЮДЕЙ

Лідер РПЛ вимагає від уряду дати людям гарантований державою інсулін

Тисячі хворих на цукровий діабет стали жертвами аморальності влади. Забезпечення людей безкоштовним інсуліном звалили на місцеві бюджети, а там грошей нема. Перед реальною загрозою життю опинилися, серед інших, 160 інсулінозалежних мешканців міста Ватутіна на Черкащині. У ситуацію втрутився лідер Радикальної партії Олег Ляшко.

Самотня та майже сліпа пенсіонерка Тетяна Побережська вже 9 років живе з діагнозом «цукровий діабет». А значить – її життя залежить від щоденного прийому інсуліну. Раніше його видавали безкоштовно, але з літа препарату немає. В аптеці кажуть: держава не дає грошей.

У відчай Тетяна Побережська попросила про допомогу особисто лідера Радикальної партії Олега Ляшка. Оскільки проблема з безкоштовним інсуліном – болюча і масова, присвятили окреме засідання штабу гарячої лінії телепатруля «Часу справедливості».

На сьогодні, доповіла народний депутат РПЛ Альона Моселева, загалом по країні держава забезпечує потребу

в інсуліні лише на 44% - тобто ситуація катастрофічна.

Життя людей йде на дні, жорстко відкоментував Олег Ляшко. Тож приїхав спочатку до Тетяни Побережської – вислухав, заспокоїв жінку – і вже разом з нею рушив на серйозну розмову до Черкаського обласного департаменту охорони здоров'я. Питання одне: чому немає ліків, які має гарантувати держава?

За словами заступника начальника облздрави Олега Найдана, на всі звернення до МОЗ відповідь одна – місцеві бюджети мають самі віднайти кошти для забезпечення діабетиків. А грошей нема. Олег Ляшко наголосив піднімати це питання на державному рівні, але інсулін для Тетя-

ни Побережської місцева влада повинна знайти вже зараз.

Після поїздки на Черкащину лідер Радикальної партії направив звернення прем'єр-міністру та міністру охорони здоров'я. Вимога: негайно відновити 100-відсоткове забезпечення хворих на діабет ліками.

«Такої несправедливості в Україні дуже багато... Ця історія показує: насправді всі розмови влади про реформи, про те, що люди мають можливість лікуватися, – брехня. Блеф. Щоб люди лікувалися, треба відновити державний контроль за цінами. Мільйони українців можна було б рятувати, якби були доступні ціни на ліки. Життя людини не повернеш, тому мої пропозиції до законодавства дадуть можливість знизити, як мінімум, на 30-40% вартість ліків», – наголосив Олег Ляшко.

Інсулін для Тетяни Побережської знайшовся – вже за кілька днів вона отримала довгоочікуваний препарат у ватутинській аптеці.

Олег Ляшко добився справедливості щодо конкретної людини. Але зупинятися на досягнутому не збирається, адже десятки тисяч хворих в Україні потребують системної допомоги та конструктивних державних рішень.

Програма «Час справедливості з Олегом Ляшком» виходить: "33 канал" щочетверга о 19:30, "Ексклюзив" щочетверга о 21:00.

Гаряча лінія телевізійного патруля «Час справедливості з Олегом Ляшком»: 0800-508-008. Дзвінки по Україні безкоштовні, приймаються щодня, з 8:00 до 21:00.

Галина Іваняк

ПРИНЦИПИ «ОСНОВИ»: ПОВАГА ДО РОДИНИ, СПРАВЕДЛИВІ ТАРИФИ

Середні доходи сім'ї повинні бути такими, щоб сукупна вартість комунальних платежів була посильна для неї. Україна не повинна очолювати європейський антирейтинг часткою у зарплаті громадян на оплату комунальних послуг. Зниження тарифів на комунальні послуги дозволить зменшити величезну заборгованість українців за спожиті послуги ЖКГ.

ГАЗОВИЙ ШОК У ЖКГ

На кінець липня заборгованість за комунальні послуги перевищувала 34 мільярди гривень, зростає з початку року на чверть. Найглибше боргова яма – за газ: 16,7 мільярда (збільшення на 39 відсотків). І подорожчання газу для населення на старті опалювального сезону шокувало всю країну.

Партія «Основа» вважає рішення Кабміну про підвищення цін природного газу на 23,5 відсотка злочинним. За чотири роки ці влада брала у сім разів підняла ціну газу. Уряд заради чергового зарубіжного кредиту погіршив становище громадян, витрачаючи податки на субсидії, а не на підвищення енергоефективності. Ажте з подорожчанням газу ростуть тарифи на опалення – до 70 відсотків його собівартості складає газ.

Для українців підвищення тарифів навіть на відсоток неприйнятне в принципі. Партія «Основа» вимагає скасування «газової» постанови Кабміну від 19 жовтня 2018 року й істотного зменшення цін на природний газ, а також зниження тарифів на тепло для населення.

– Зростає ціна на «блакитне паливо» в країні, яка має величезні запаси природного газу – монсенс. А тим більше підвищення їх до європейського рівня при злидненні доходів українців. Тарифи напаяли повинні бути зняті, – каже лідер партії «Основа» Сергій Тарута. – Ми заявляємо, приходячи до влади, знизимо ціну газу для населення на 40 відсотків. Зробити це можна за рахунок залучення 5 – 7 мільярдів доларів інвестицій у

розвиток вітчизняного газодобування. Від влади вимагається проявити політичну волю і турботу про громадян. І Україна через три – п'ять років стане повністю незалежною.

РОЗВИВАТИ СВІЙ ГАЗОВИДОБУТОК

Інвестиції в газодобуток дозволять Україні не тільки перейти на самозабезпечен-

ня, позбувшись імпорту газу, а й почати експортувати свій. Інвестиції потрібні також для модернізації комунального господарства, включаючи мережі і генерацію – щоб зменшити споживання газу наповину. Інвестувавши 15 – 20 мільярдів доларів, можна виїти на 50 – 60 мільярдів кубометрів видобутку. «При професійному підході можна досягти зниження ціни на газ до 110 доларів за тисячу кубометрів, що значно менше діючих сьогодні цін в Україні», – доводить лідер «Основи» Сергій Тарута.

У міністерстві влади немає стратегії розвитку газодобу-

вальної галузі. Уряд передбачає до 2020 року збільшити видобуток газу в Україні лиш до 27,6 мільярда кубометрів. А «Основа» заявляє про необхідність досягнення удвічі більших обсягів видобутку. Чинна влада лише декларує наміри, а в «Основі» знають реальний шлях залучення в розвиток газодобутку багатомільярдних інвестицій.

Замість розвитку економіки нинішня неспроможна влада просто ходить з простягнутою рукою до МВФ, відтягуючи терміни свого повалення. Вона прикривається вимогами МВФ і забирає останні кошти у населення. На розвиток національного газодобутку

може піти тільки ефективна нова влада, яка буде поліпшувати життя українців, а не набивати власні кишені.

УРЯДОВІ СУБСИДІЇ – КУПІВЛЯ ЕЛЕКТОРАТУ

Субсидії в цьому опалювальному сезоні не покриють додаткових «газово-опалювальних» витрат населення. Ажте в держбюджеті на 2019 рік субвенції місцевим бюджетам на надання пільг та субсидій з оплати послуг ЖКГ скорочуються. Значить, в 2019 році люди отримають менше. Більше половини українців взагалі не отримують субсидій. Це якраз та частина

населення, яку можна умовно назвати середнім класом. Саме ці громадяни заплащать зі своїх кишень за некомпетентні рішення уряду, саме за рахунок середнього класу держава виплатить субсидії біднішим.

За минулий рік влада припустила субсидіями понад 17 мільярдів громадян, надавши їхнім сім'ям мізерні податки для часткової компенсації витрат з оплати житлово-комунальних послуг. Промовчавши, що це були гроші трохи заможніших громадян.

В партії «Основа» вважають тарифна політика влади – це маніпуляції з електоратом. Ажте даючи субсидії, уряд тримає мільйони виборців на короткому повідку, наче кервану і слухняну масу. Купуючи лояльність одержувачів субсидій, нинішня влада розраховується за зниження рейтингів через жовтневу «газову» постанову.

– Населення розраховується за некомпетентність влади. Дуже важливо, щоб на наступних виборах виборці добре зважували, за кого слід голосувати. Інакше може статися соціальний вибух, – заявляє Сергій Тарута. – Наша партія доб'ється незалежного об'єктивного розслідування підступних газозово-кредитних схем влади і покарання всіх, хто ігнорував інтереси народу, набиваючи свої кишені на постачанні газу населенню.

ТАРИФИ ЖКГ – ПОЛІТИЧНЕ ПИТАННЯ

Ціноутворення на житлово-комунальні послуги населенню – питання політичне. Кабмін з «Нафтогазом» підмінюють поняття. Якщо говорять про ринок, то при чому тут субсидії? І якщо це питання політичне, то політики мусять відповідати за те, щоб витрати на оплату комунальних послуг не перевищували 20 відсотків бюджету середньої української сім'ї. Тим паче

обсяги газодобутку держкомпанією «Укргазвидобування» збігаються з обсягами споживання газу населенням (відповідно 15,3 і 15,8 мільярда кубів у 2017 році).

У торішньому газовому балансі України переважає газ вітчизняного видобутку, 60 відсотків з середньою собівартістю до 55 доларів за тисячу кубометрів, решта – імпортований газ, за яким встановлюють «ринкові» ціни, піднімаючи їх в два-три рази порівняно з газовими цінами європейських країн.

При тому з політичних дискусій між Києвом і Москвою необхідно виключити тему транзиту російського газу Україною. Полеміка навколо будівництва газопроводу «Північний потік-2» неконструктивна. Проект реалізують, бо європейські країни вже вклали в нього два мільярди доларів. Але Польщі, Словаччині, Угорщині, Румунії транзит російського газу через Україну більш вигідний, ніж через «Північний потік-2».

Тому в найближчі роки треба зберегти 50 – 60 мільярдів кубометрів річного транзиту через Україну. Партія «Основа» пропонує відновити газопостачання в Євросоюз із країн Середньої Азії, «Щоб допуск до «труби» отримали постачальники з Середньої Азії і приватні газодобувні компанії з Росії, необхідно домогтися виконання Росією положення Третього енергетичного пакета», – заявив лідер партії Сергій Тарута на дискусійній панелі Основи групи Мюнхенської конференції з безпеки.

Відносно східноєвропейських країн, слід домовитися про створення енергетичного хабу – з Польщею, Словаччиною, Угорщиною, Румунією, Болгарією і, можливо, за участі Італії. Необхідно забезпечити єдиний енергобаланс як по газу, так і по електроенергетиці.*

Мирослав Романів

АНДРІЙ ПОЧИНОК: «ПАРТІЯ «ОСНОВА» – ПОЛІТИЧНИЙ МАЙДАНЧИК РОЗВИТКУ І ЗЛАГОДИ»

Як уже повідомлялося, на Хмельниччині утворено осередок порівняно нової політичної сили – політичної партії «Основа». Головою осередку став 48-літній підприємець Андрій Починок. Іще пізроку тому він був відомий як керівник Хмельницької міської організації Аграрної партії України. Запрошуємо його прокоментувати свої перехід в іншу політичну силу та деякі інші питання.

– Як економіст і людина, здатна налагоджувати виробництво, я бачу розвиток господарства і економіки куди ширше, ніж у вузькій прив'язці до місця вирощення урожаю і торгівлі ним. – пояснив Андрій Починок. – Економіка в цілому служить не тільки інтересам якогось класу чи верстви населення, а формує національну безпеку. І той же аграрний сектор має забезпечувати продовольчу безпеку України, й питання мораторію на продаж землі чи формування ринку землі треба розглядати в комплексі з переробкою продукції, машинобудування й допоміжними галузями.

За його словами, нова політична сила має таку концепцію і стратегію розвитку України в економічному, соціальному й цивілізаційному напрям-

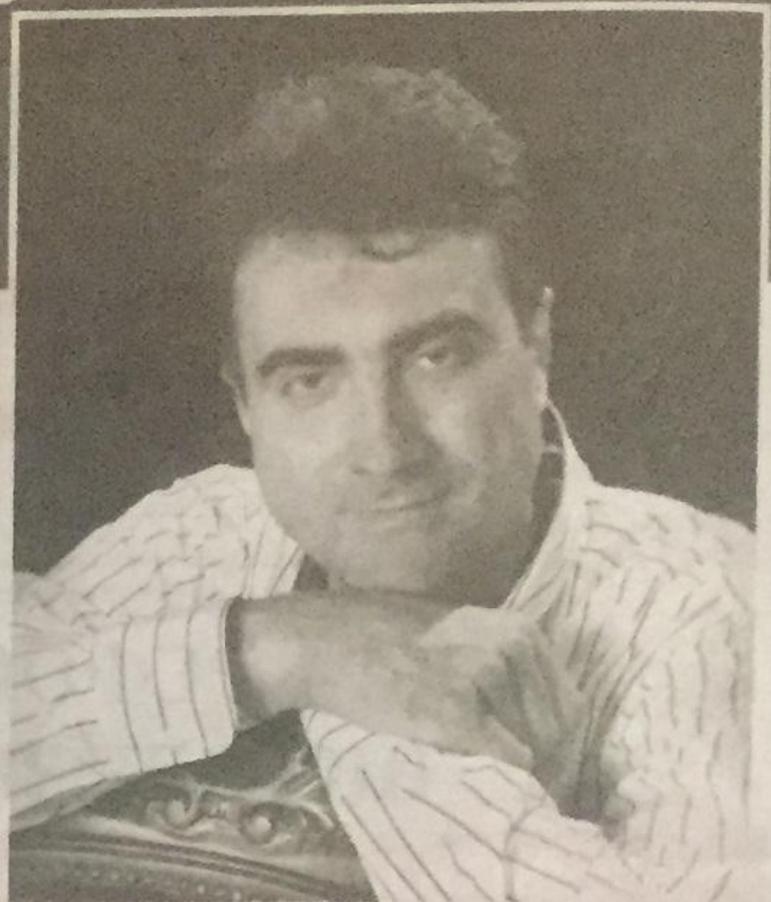
ках. При чому як в загальнонаціональному, так і в регіональному вимірах. Андрій Починок формує регіональну команду, а чи збігається це з його прагненнями політичного росту?

– Звісно, збігається, – відповідає він. – У нас є готова команда, яка зачекалася нових облич у владі, політичної волі уряду і Президента країни до змін у податковій політиці, до великого загальнонаціонального діалогу, до компромісу. Це наразі середовище підприємців – малий і середній бізнес. Але лідер партії «Основа» Сергій Тарута відомий у політичних та ділових колах в Україні та за кордоном як успішний менеджер великих промислових корпорацій. То є надія на доручення до команди і представників вели-

кого бізнесу.

Зрозуміло, що не всім працювати у бізнесі, й відстоювання інтересів великих і дрібних підприємців може видатися вузькокорпоративною програмою.

– У партії «Основа» є не одна програмна стратегія. Перше, це «Біла книга економічної політики «Україна 2030». Це систематизація регіональних ініціатив економічного розвитку й інвестиційної привабливості. Це аналіз особливостей і тенденцій розвитку, а також наявності ресурсів, які можна залучити на цей розвиток. І основний ресурс – наші люди, їхній фізичний, психологічний і інтелектуальний потенціал. По-друге, не дарма одне з головних гасел партії «Основа» – це «Повагу – кожному». Маємо на

увазі: людину праці, сім'ю, платника податків і споживача комунальних послуг, людину старшого покоління, беззахисних і людей з інвалідністю, їхні права і свободи. Партія працює на довірі з кожною із цих верств суспільства з метою виробити загальнонародний компроміс – запоруку миру і розвитку України. Ми

розглядаємо п'ять основних компромісів: між людиною та владою – заради злагоди, між Заходом і Сходом України – заради єдності, між центром і регіонами – заради розвитку, із сусідніми державами – заради миру, поміж політичними силами – заради простих людей.*

Мирослав Романів